

An underwater scene with a person falling or floating upside down in the lower half. The water is dark blue with light filtering from above, creating a shimmering effect. The person is wearing a light-colored shirt and dark pants. The title 'YUE OP TA O EEN HAAR NA' is overlaid on the image in a large, sans-serif font. 'YUE OP' and 'TA O' are yellow, while 'EEN HAAR NA' is white. The word 'Roman' is written in a smaller white font to the left of 'NA'.

YUE OP
TA O EEN
HAAR
NA

Roman

Op een haar na

Yue Tao

Op een haar na

Uit het Chinees vertaald door
Annelous Stiggelbout

LEONON MEDIA

Colofon

Oorspronkelijke titel 一夜之差 岳韬 著 verschenen bij
Guangdong Flower City Publishing House Co., Ltd.
Oorspronkelijke tekst © Yue Tao, 2019
Nederlandse vertaling © Annelous Stiggelbout
Omslagontwerp Bij Barbara, Amsterdam
Omslagillustratie Peijing Wang, Amsterdam

ISBN 978 94 92618 337

NUR 302

BISAC FIC022080

Almost a Happy Ending by Yue Tao
Original Edition Published © By Guangdong Flower City
Publishing House Co., Ltd. All Rights Reserved.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag ver-
veelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel
van druk, fotokopie of op welke wijze dan ook, zonder voor-
afgaande schriftelijke toestemming van Leonon Media.

www.leonon.nl

Proloog

De zon komt op, het wordt langzaam warmer. De sneeuw op de grachten begint te smelten, het ijs wordt dunner en water golft tussen de scheuren naar boven. Bij daglicht is deze wijk vol leven – in de smalle steegjes is het een komen en gaan van voetgangers en fietsers. Voor een bruggetje rijdt een witte Nissan voorzichtig achteruit. In een speeltuin spelen en roepen de kinderen. Voor de deur van het scheefgezakte oude pand er naast ligt een cyprese kat te soezen. De deur gaat open en een vrouw komt naar buiten met een wandelwagen. Ze pakt de kat op om haar opzij te zetten, aait haar even en loopt dan achter de wandelwagen naar buiten. Aan de duwstang hangt een luiertas, in de boodschappenmand onder de wagen zit een supermarkttas gepropt.

De dood kan iets heel gewoons zijn, net zo gewoon als naar je werk fietsen, boodschappen doen, eten koken, spelen.

Ik zoek de plek waar Julian onder water is verdwenen. Er zijn drie bruggetjes over de gracht, die er alle drie hetzelfde uitzien, en bij elke brug staan bomen, die ook allemaal op elkaar lijken. Ik kom er niet uit bij welke brug, onder welke boom hij is gevallen. Vanaf de voet van een van de bruggetjes kijk ik naar de huizen eromheen. Voor sommige ramen staan planten, voor andere beeldjes of vaasjes; in de kamers erachter staan boekenkasten, of een piano, of een eettafel. Slaapkamers zijn vanaf hier niet te zien. De mensen in die slaapkamers hebben misschien gister nacht een fiets horen vallen, ze hebben misschien besloten dat het door de wind kwam en zich omgedraaid om verder te slapen.

De dood kan iets heel gewoons zijn, net zo gewoon als slapen.

‘Kom, we gaan,’ zegt Jin Zhilong.

Hij rijdt nog steeds in de Greenwheels-auto. Hij heeft zijn Audi nog niet opgehaald en kan niet snel de Greenwheels terugbrengen. Hij brengt me naar mijn schoonmoeder, het is voor hem toch op de route naar zijn dochter. Buiten de stad ligt er nog strooizout op het fietspad. Twee meisjes fietsen voorbij, een hand op elkaars schouder. Een man laat zijn hond uit, de hond rent met grote sprongen mee met zijn fiets. De Greenwheels rijdt hen voorbij, ze verdwijnen in de achteruitkijkspiegel. Zo is hij eigenlijk ook verdwenen. Als we maar niet omkijken, als we maar geen rood stoplicht of wegafzetting tegenkomen, hoeven we hem nooit meer terug te zien.

Jin doet de zonneklep naar beneden. Zijn linkerhand rust op het stuur, met zijn rechterhand knijpt hij even in de mijne. Zijn nagels zijn kort en vierkant, zijn vingers stomp. Ik wrijf over de stompe vingertoppen en vouw mijn vingers eromheen, houd ze vast.

De wereld is nog precies hetzelfde, maar ik ben veranderd. Ik heb een misdaad begaan die maar zelden iemand begaat – moord. Ik was het die hem het water in heeft getrapt. Een schop tegen zijn enkel en hij ging onder.

Moord is maar een handeling. Die handeling kan iets heel simpels zijn, een schop bijvoorbeeld.

Als ik die handeling op dat moment niet had uitgevoerd, had ik hem niet vermoord. Eén handeling is genoeg om een leven te veranderen, net als in een huwelijksnacht: een binnendringende handeling en je bent een ander geworden.

Adam is in de voortuin met twee andere kinderen in de sneeuw aan het spelen. Ze maken sneeuwballen van de sneeuw die op de stenen beelden is gevallen. Maar het lukt Adam niet om de sneeuw tot ballen te kneden, zijn maaksels blijven uit elkaar vallen en hij begint driftig te worden.

‘Mama helpt je wel.’ Ik pak een handvol sneeuw, kneed hem stevig samen, pak nog een paar handen, plak die er tegenaan.

‘Geef mij! Geef mij!’ Adam heeft niet eens tijd om me te begroeten. Hij grist de sneeuwbal uit mijn handen om hem triomfantelijk aan de andere twee kinderen te laten zien.

Mijn schoonmoeder komt naar buiten in een wollen mantel. ‘Neem hem maar gauw mee naar huis. Hij heeft vannacht niet goed geslapen, midden in de nacht werd hij wakker en riep hij om zijn moeder.’

‘Kom Adam, we gaan.’

Hij doet of hij me niet hoort. Ik loop naar binnen om zijn rugzak te pakken. Mijn schoonmoeder komt rillend achter me aan, haar armen kleumend om zich heen geslagen.

‘Heb je iets van Thomas gehoord?’ vraagt ze.

‘Nee.’

In de trein onderweg naar huis vraag ik aan Adam of hij nog weet wie papa is, maar hij kan zich niets meer van zijn vader herinneren. Als mij iets overkomt en Thomas kan niet op tijd terugkomen, heb ik geen andere keus dan Adam aan mijn schoonmoeder te geven. Maar zij is ook al in de zestig, wie zal zeggen of ze nog lang genoeg leeft om hem groot te brengen?

Als de trein stopt, stapt er een korte, dikke man met een snor in die tegenover ons komt zitten. Ik heb hem al een paar keer eerder gezien op dit traject. Hij draagt altijd een rood shirt en een blauwe broek en op zijn hoofd een rode pet met daarop een geborduurde M. Hij heeft een rugzak bij zich met een stripfiguur erop. De eerste keer dat ik hem zag, kwam zijn uitdossing me bekend voor. Ik moest een hele poos nadenken voor ik me realiseerde dat hij precies zo gekleed was als de stripfiguur op zijn rugzak. Later zag ik een reclame over Super Mario en toen pas zag ik het hele plaatje: hij is Mario in het echt.

‘Mario’ trekt een gek gezicht tegen Adam. Die wendt snel zijn blik af – hij houdt er niet van als vreemden naar hem kijken. ‘Mario’ pakt een sinaasappel uit zijn rugzak en legt die op zijn hoofd. Adam kruipt tegen me aan en gluurt van achter die

beschutting stiekem uit zijn ooghoeken naar zijn overbuurman. Ik trek hem tegen me aan en kijk niet naar die rare man.

Aan de andere kant van het gangpad zit een stelletje. De vrouw heeft tranen in haar ogen, de uitdrukking van de man is dood. Ze zeggen geen woord, kijken elkaar alleen maar als versteend aan. Tegenover hen zit een jonge moslima met een zwarte hoofddoek. Haar blik is gericht op het boek op haar schoot, waarin ze zachtjes prevelend zit te lezen.

‘Mario’ is minstens vijftig, waarom kleedt hij zich zo? Hij is in elk geval niet onderweg naar een verkleedfeest, want hij ziet er elke keer dat ik hem tegenkom zo uit. Is hij fan van dat mannetje uit het computerspel? Of denkt hij echt dat hij Super Mario is?

En dat stelletje? Zijn ze getrouwd of zijn ze minnaars? Wat kunnen ze elkaar niet vertellen? En wat hopen ze te ontdekken in elkaars ogen?

Het moslimmeisje... Buigt ze zich over haar boek om het stelletje tegenover haar niet aan te hoeven kijken? Of is ze aan het bidden, met de Koran op schoot?

Hoeveel geheimen verbergt deze ogenschijnlijk zo rustige treincoupé? Kunnen ze aan mij ook zien dat ik geheimen heb?

Een luide klap en hij ging onder, hij had niet eens tijd om een kreet te slaken. Waarom zie ik alleen zijn val? Waarom kan ik niet zien wat er op de achtergrond gebeurde? Als er achter een van de ramen iemand wakker was, als er iemand voorbij kwam lopen of fietsen, als hij weer boven is gekomen...

Ik heb meteen nadat hij onderging goed om me heen gekeken, maar ik kan er niet zeker van zijn dat er op het moment dat het gebeurde geen getuigen waren. Elke slordigheid kan fataal zijn. Ik moet me voorbereiden op het ergste.

Wanneer kom je terug? app ik aan Thomas. *Adam heeft je nodig.*

Lan heeft een geheim.

De persoon die het haar verteld heeft is dood, het papier waarop het zwart op wit geschreven stond is verbrand. Lan neemt haar geheim, en de immense vreugde en diepe pijn die het haar brengt, mee naar het Nederland, naar het keurige Wassenaar. In het rustige, ordelijke Nederland kan haar geheim naar de achtergrond verdwijnen.

Maar haar kalme leventje duurt niet lang. Door de financiële crisis en de cultuurverschillen raakt ze al snel in de problemen en voor ze het weet is ze een alleenstaande moeder, met schulden die zich opstapelen tot ze op een dag dakloos is. Lan kan geen kant meer op en ziet geen andere keus meer: met het risico dat haar geheim onthuld wordt, wendt ze zich voor hulp tot diegene die ze zo wanhopig probeerde te ontvluchten...

YUE TAO (1976) werd geboren in Shanghai en woont nu in Amsterdam. Ze is essayiste, publiciste en geeft trainingen in internationale communicatie en storytelling voor bedrijven. Haar debuut *Schemering boven Shanghai* verscheen in 2012 in China en in 2015 verschenen ook een Nederlandse en een Engelse editie. Yue Tao's tweede roman *Op een haar na* is in januari 2019 uitgekomen in China en verschijnt in 2020 bij ons.

9 789492 618337